

Ned med de Mørkets Magter, der nu rotter sig sammen for at standse det frie, selvraadige Menne-skes Sejrs-gang over Verden! Ned med det lyssky Trolldøj, der paany vralter frem fra alle under-jordiske Kroge! Ned med det Alvorsfolk, der bag Bekymringens Maske skjuler sit Had og mætter sin Skadefryd! Den Niddingsdaad, der er fuldført i Aften, kalder paa alle dem, der endnu finder det værd at kæmpe og lide for Retten til at leve under Frimands Kaar. Jeg stoler paa Ungdommen! Den vil ikke lade sig bedrage for Livet! Ikke lade dets Blomster besudle, dets Frugter forgifte af Aftag-tens og Misundelsens Sneglespyt! . . . Denne skønne Jord under Stjernehimlen er vor. Vi elsker den som vor Mor og anerkender ingen fremmed Volds-herres Ret. Vi vil værne dens Ukrænkelighed under Ansvar for de ufødte Slægter! . . . Et Leve for Fri-heden! Et Leve for Danmark! Et Leve for Frihedens Danmark!«

Fulgt af nye Hurraraab og et Par Fløjters Skingren vendte han tilbage til sin Arbejdsstue. Her havde Professor Bendix hele Tiden staaet ved Siden af sin Stol og ventet paa ham.

Enslev rakte ham Haanden. Hans Ansigt dirrede af mørk Uro.

»Imorgen altsaa bringer De mig Besked. Men det vil jeg sige Dem. Dersom De vægrer Dem, henven-